No. 124. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 14 October.



De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— De *Drent. Abenda.* meldt dat een boer, onlangs bij Finsterwolde onder het omspitten van zijnen tuin een pot gevonden heeft, waarin 800 medailles zich bevonden, waarvan een groot aantal nog afkomstig zijn van tijden, voor het invoeren van het Christendom. Op sommigen ziet men een stierenkop, op anderen de twee raven van Odin of Woden, den vader der goden en der menschen, eenigen dragen het beeld van Thor of Donnar en Sifa of Sibbar zijne vrouw. Op eenigen dezer medailles vindt men het kruis der Duitsche ridders. Het is te betreuren, dat deze boer de helft van dien schat vernietigd heeft, voor dat een geleerde daarvan onderrigt was.

— Er heeft zich een derde Heilige rok, thans in de Domkerk te Bremen, opgedaan. In het begin der 13. eeuw heeft de aartsbisschop *Waldemar*, zijn zetel verlatende, onder andere Reliquiën dien rok medegenomen, en denzelven in een' muur doen metselen. Nu is dezelve ontbloot geworden.

— Bij de, den 24. September ten einde geloopene oefeningen der Badensche artillerie, is eene der geworpene bommen, in plaats van op de plaats, werwaarts zij bestemd was, te springen, van een gebersten, oogenblikkelijk nadat zij uit den mond van het mortier was. De stukken vlogen over de hoofden der artilleristen en talrijke omstanders henen. Van allen werd echter slechts een eenige, een kanonnier, getroffen, maar deze is op de deerlijkste wijze gehavend (*zerfleischt*).

ENGELAND.

DE KONING VAN FRANKRIJK IN ENGELAND.

Wij ontvangen berigten van Portsmouth, welke de aankomst van den Koning der Franschen melden. Reeds vroeg stroomden de inwoners van Portsmouth naar de wallen, om de aankomst des Konings te zien. Omstreeks half zeven werd des Konings nadering bekend gemaakt door het geschut der schepen, forten en batterijen. Al de op de reede liggende schepen waren gevlagd, het scheepsvolk paradeerde op de ra's en hief luide hoerahs aan, bij het voorbijvaren van den Franschen Koning. Z. M., die het verzoek der corporatie van Dublin had toegestaan, welke hadden gevraagd om Z. M. een adres te mogen aanbieden, ontving dezelve op den *Gomer*. In het adres betuigde de Corporatie deszelfs vreugde over de aankomst des Konings, en uitte den wensch, dat de vrede en goede verstandhouding tusschen de beide landen mogt blijven bestaan.

Eene copy van het adres was reeds vroeger aan Z. M. ter hand gesteld, die hetzelve op eene vleijende wijze en met veel gevoel beantwoordde. Z. M. onderhield zich eenigen tijd alleraangenaamst met de Corporatie, en zeide dat hij steeds met genoegen om zijn vroeger verblijf in Engeland dacht en ook aan zijn verblijf te Portsmouth. Overal werd zijne Majesteit met geestdrift en gejuich ontvangen. Omstreeks half elf kwamen Prins *Albert*, de Opperbevelhebber der haven en de anderen om den Koning te begroeten. Onmiddelijk na den Prins kwam de Hertog *van Wellington*. Hartelijk was de ontmoeting tusschen den Koning en den Prins. Zoodra de eerste den Hertog *van Wellington* zag, nam hij beide zijne handen en zeide hem waarschijnlijk zeer verpligtende woorden, want de Hertog boog herhaalde malen. Zoodra Prins *Albert* aan boord van den *Gomer* verscheen, werd het schip oogenblikkelijk gevlagd en paradeerde het volk op de ra's, terwijl de muzijk het *God save the Queen* speelde, en daarna de *Parasienne*.

Eindelijk begaven zich de doorluchtige personen naar Clarensquare, waar de rijtuigen stonden en van waar zij de reis naar Windsor voortzetten.

WINDSOR, den 8. October. Het lang verwacht bezoek van den Koning der Franschen heeft eindelijk plaats gehad. Z. M. bevindt zich thans te Windsor.

Omstreeks kwart over twee uren kondigde het geschut van het park de komst des Konings aan. H. M. ontving den Koning aan den grooten ingang van het Kasteel. De ontmoeting was zeer hartelijk. De Koning en de Koningin omarmden elkander en traden vervolgens het paleis binnen. De Koning werd naar de voor hem in gereedheid gebragte appartementen geleid. Naderhand ontmoetten de vorstelijke personen elkander aan het dejeuner.

— Men vindt in een verslag van eene expeditie in China, door lord *Jocelyn*, de volgende bijzonderheden over het gebruik van de opium in dat land: « Eene der straten in het midden van Canton is uitsluitend bewoond door de verkoopers van opium; aldaar ziet men alle avonden, na volbragt dagwerk, eene verzameling van Chinezen, brandend van begeerte, om hunnen bedorven smaak te voldoen: de plaats waar zij zich naar zich om hunnen opium te rooken, is omringd van houten kribben met een houten oorkussen, gewoonlijk vindt men daarnevens een ander vertrek, ingerigt voor hazardspelen, aan welke de Chinezen zich met drift overgeven; de pijp is een riet van omtrent eenen duim in den omtrek, en de opening, door welke men de opium in den kop brengt, is niet veel grooter dan een' speldenkop; de droogerij is vermengd met een soort van conserf, en eene kleine hoeveelheid is genoegzaam voor een of tweemalen te trekken, zijnde dit alles wat uit eene pijp te halen is. Voor een eerstbeginnende brengen een of twee pijpen hun verdoovend uitwerksel te weeg, maar een die er aan gewoon is, kan eenige uren daags rooken. Het genot van eenige dagen, wanneer men zich aan deze verderfelijke weelde overgeeft, is voldoende om iemand een bleek en verwilderd aanzien te geven, en eenige maanden of zelfs weken, zijn genoegzaam, om een sterk en gezond mensch in een beweegbaar lijk te veranderen; achter in deze woningen is een ander vertrek, welke men zou aanzien voor het verblijf van den dood, waarin diegenen zijn nedergelegd, welke tot dien geluksstaat gevorderd zijn, die opium-rookers met zoo veel drift najagen, en die voor het zinnebeeld kan gehouden worden van dien langen slaap, welke zij zich zoo blindelings op den hals halen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 9. October. Het is nog niet zeer lang geleden dat *Lodewijk Philips* in Engeland is geweest. In 1829 heeft hij voor de laatste maal dat land bezocht.

— Het getal schepen hetwelk den Koning met zijn gevolg naar Engeland voert, bestaat uit zes. Z. M. is aan boord van den *Gomer*.

— De ministers begeven zich dagelijks naar den Hertog *van Nemours*, ten einde hem van alles rekening te doen. De Hertog, thans regent, moet van dit alles een verslag opmaken en dagelijks aan zijnen doorluchtigen vader opzenden.

— Uit Meharin, in het arrondissement van Baijonne, wordt het volgende rampverhaal gemeld.

« Eene verschrikkelijke gebeurtenis heeft onze gemeente in verslagenheid en eene brave familie in diepen rouw gedompeld.

« Een daglooner van den Heer *Mendionde*, aannemer van den departementalen weg, N°. 11, droeg gisteren (den 28. September) twee zakken met 40 kilogrammen buskruid, tot het doen springen van mijnen, die hij voor rekening van zijnen patroon, uit Baijonne medebragt. Die daglooner, genaamd *Zabala*, werd onder weg door regen overvallen, en zocht eene schuilplaats in het huis bekend onder den naam van Aphesetches. Den regen opgehouden zijnde begaf hij zich naar een ander niet ver van daar gelegen huis, waar hij in slaapstede was als hij aan de wegen kwam werken. In dit huis legde hij zijne beide zakken buskruid, die zamen in eenen grooteren gebonden waren, neder, en begaf hij zich naar den keuken, om te ontbijten.

« De huisbaas was afwezig en ook de vrouw vertrok weldra naar haar werk, eene andere vrouw die ook in huis in slaapstede lag, had een nog zuigend kind der laatste met zich genomen, zoo dat *Zabala* verbleef met drie kinderen, over welke niemand het oog hield, en van welke het oudste nog naauwelijks tien jaren telde.

« De kinderen liepen naar de zakken met kruid, en zamelden de korrels die daaruit vielen, om er mede te spelen, waarop de oudste een brandhout ging halen en die korrels aanstak, hetgeen onmiddellijk de ontploffing van de geheele massa kruid ten gevolge had.

« Het dak werd van het huis gesmeten en het geheele huis vloog in brand, de beide jongste kinderen, twee meisjes, zijn later geheel tot kalk verbrand gevonden; het oudste, een jongetje, behield nog krachts genoeg om naar buiten te loopen en zich tot blussching zijner kleederen, in eenen waterpoel te storten; hij is deze morgen in de felste pijnen bezweken, na verklaard te hebben, dat hij het was, door wien het kruid was aangestoken geworden. Ofschoon de puinen aan alle kanten op en over hem nedervielen, is het *Zabala* evenwel nog gelukt, zich te redden."

— De bevolking der Staten van Europa neemt aanmerkelijk toe. In 1815 telde Oostenrijk 28 millioen en in 1841 reeds 37 milljoen inwoners. Frankrijk in 1816 29 millioen en in 1841 reeds 34,230,000. Pruissen in 1816 10,600,000 en in 1841 15 millioen.

BELGIE.

BRUGGE, den 9. October. Bij het uitroeijen van een bosch te Deerlijk, heeft men voor eenige weken een groot aantal hoefijzers van paarden gevonden. Heden wordt de opgraving voortgezet, en behalve nog vele hoefijzers, heeft men een fraai geldstuk gevonden, dragende het jaartal 1523. Niet ver van daar heeft men onder den grond de fondamenten van een oud kasteel ontdekt.

— Een hoerenknecht te Pamele, heeft eenen anderen knecht met een mes doodgestoken, omdat hij zijne kaart totemaal uitlaagde. De moordenaar is gevat en naar de gevangenis gebragt.

— De correctionele regtbank van Sens heeft den wijnkooper *Barbier*, te Molay-le-Vicomte, tot 15 maanden gevangenis en 8000 fr. boete verwezen, als hebbende hij de door hem geleverde wijnen met schadelijke stoffen vergiftigd; de regtbank heeft bovendien gelast, dat de 200 in beslag genomene stukken wijn op straat zouden uitgegoten worden.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 8. October. In den nacht van Maandag op Dingsdag jl., schijnt er op het Spui alhier bij den bedienaar der begrafenissen *Bohemen*, een diefstal van ongeveer *f* 3400, zoo aan bankpapier als aan goud, plaats gehad te hebben. Indien men de geruchten gelooven mag, dan zou de diefstal gepleegd zijn op de slaapkamer, terwijl man en vrouw in het ledikant ter ruste lagen, zeer digt bij het kabinet, van hetwelk men den hemel of de kap heeft afgenomen, en zoo de deuren moet hebben ontsloten. Men heeft geene sporen van uitwendige braak kunnen waarnemen; alleen moet geconstateerd zijn dat het venster, aan de straat gelegen, open stond. De dienstmeid moet verklaard hebben, ongeveer middernacht, kort nadat zij zich te bed begeven had, een schok of dreun te hebben gehoord; waarschijnlijk is die beweging veroorzaakt geweest door het nederzetten van het bovenste gedeelte van het kabinet. Men wil, dat de bestolene daags te voren aan een' persoon die gelden had vertoond, welke tot kooppenningen moesten strekken van een huis, hetwelk hij kort geleden had aangekocht. De geruchten omtrent dezen diefstal loopen uiteen, zoo dat wij het raadzaam oordeelen het door de politie en justitie ingesteld onderzoek niet vooruit te loopen. De heer regter-commissaris en de heer officier van justitie, benevens de fungerende griffier, hebben eene locale inspectie bewerkstelligd.

— Men verneemt, dat Z. Exc. de Minister van binn. zaken als een middel ter vermindering van armoede onder de arbeidende klasse in dit Rijk, de noodige instructien aan de H. H. Hoofd-Ingenieurs van den waterstaat heeft doen toekomen, om toe te zien dat, bij de uitvoering van rijkswerken, zooveel mogelijk *Nederlandsche* en geene vreemde arbeiders gebezigd worden.

— Alle kunstliefhebbers zullen met genoegen vernemen, dat de schilderstukken op de glasramen der groote of St. Janskerk te Gouda, die sinds eeuwen als meesterstukken der oude glasschilderkunst worden bewonderd, in steendruk zullen worden uitgegeven. Zoo de uitgevers aan het prospectus getrouw blijven, zullen zij vooral aan de geschiedenis der kunst eene dienst bewijzen.

KAMPEN, den 9. October. Men schrijft uit Harlingen: Donderdag den 3. October, des avonds na zonsondergang werd er door de Ambtenaren der stedelijke belastingen alhier een persoon aangehouden, die iets bij zich droeg, hetwelk een verdacht voorkomen had. Hem vragende wat hij daar had, antwoordde de ander: « warm krentebrood;" doch toen er geëischt werd dat dit zoude laten gezien worden, kwam er een stuk gerookt vleesch, ongeveer 7 pond wegende, voor den dag, 't welk door den aangehouden persoon van de, dien namiddag aangekomene stoomboot *Friso* was afgehaald en op het punt stond van binnengesmokkeld te worden. Dadelijk werd daarvan proces-verbaal opgemaakt, en verder alles in vorm behandeld. Maar voor wien werd dit nu gesmokkeld, en wie was dus de smokkelaar? Voor niemand anders dan voor den Heer Controleur der directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen, tevens belast met de functiën van Hoofd-commies der stads-belastingen, een man die vervuld is met gloeijenden ijver voor alles wat strekken kan om van de goede inwoners af te plukken wat slechts met eenige kans van waarschijnlijkheid er van kan worden afgeplukt, en zulks uit zuiver gevoel van pligtsbetrachting doet. Wij zouden breed kunnen uithalen in den lof van dien smokkelaar; dan zullen ons alleen bij de bloote vermelding van boven aangehaalde daadzaak bepalen, er alleen nog bijvoegende, dat nooit de publieke opinie over eenen landsambtenaar meer is uitgekomen dan bij deze gelegenheid.

GRONINGEN, den 7. October. De te Leeuwarden gestorven Giraffe of Kameelpardel is, ten behoeve van ons akademisch kabinet van Natuurlijke Historie, voor eene som van ongeveer vijf honderd guldens aangekocht, om aldaar opgezet te worden. Dezelve zal een groot sieraad van die verzameling, welke meer en meer in talrijkheid en waarde toeneemt, uitmaken, daar men nu in de gelegenheid is, om niet alleen de huid, maar ook het skelet van dit dier op te zetten, en al de inwendige deelen van eenig belang te bewaren.

MIDDELBURG, den 11. October. Het heeft Z. M. behaagd, aan de Israëlitische gemeente alhier eene toelage uit 's Rijks kas van *f* 500 te verleenen, tot ondersteuning in de kosten tot herstel van derzelver kerkgebouw en begraafplaats.

VLISSINGEN, den 12. October. Z. M. heeft bij besluit van den 1. dezer, kwijtschelding verleend, van de straffe des doods met den kogel, aan de alhier gedetineerde matrozen *J. C. Smit*, *J. G. Klumper* en *H. Romyn*, waartoe dezelve, wegens insubordinatie, waren veroordeeld, en is die straffe verwisseld in het vallen van de râ en laarzen, tuchthuisstraf en vervallen-verklaring van den militairen stand; welke straf zij heden hebben ondergaan.

BOEKBEOORDEELING.

Dezer dagen is door den Boekverkooper J. Oomkens, Jz. te Groningen in het licht gegeven een nieuwe *Atlas van*

Europa, geteekend en gelithografieerd door den Heer J. Jarger, onder toezigt van onzen onder anderen ook als aardrijkskundige met lof bekenden verdienstelijken landgenoot J. van Wijk, Roelandszoon. Behalve door eene over het algemeen smaakvol sierlijke uitvoering bevelen zich ook deze *zestien* kaarten, in welke de atlas is vervat, door keurigheid van teekening en kleuring, geografische juistheid, uitvoerigheid en volledigheid aan. Op iedere werelddeel-kaart is de verdeeling in keizerrijken, koningrijken, groothertogdommen, hertogdommen, vorstendommen, republieken, enz. en op iedere speciale kaart, de verdeeling des lands in provincien, arrondissementen, kantons aangewezen; voorts zijn de loop der rivieren, met aanduiding, waar ter plaatse zij bevaarbaar worden, de spoorwegen, zoo als zij tot op het tegenwoordig oogenblik voorhanden zijn, gelijk ook de gewone landstraatwegen, de rivieren, kanalen, enz., enz., met eene duidelijkheid en naauwkeurigheid op deze kaarten voorgesteld, welke niets te wenschen overlaten. Kortom, wij durven den uitgever van dezen ATLAS, een algemeenen en ongedeelden bijval voorspellen.

MENGELINGEN.

DE LANGE NAGEL.

(1571.)

door H. Conscience.

(Vervolg en slot, van ons vorig nommer.)

Zijn aangezigt was bruin en buitengewoon lang. Zijne grijze oogen en rooden baard gaven aan zijn gelaat eene wreede uitdrukking; een stalen harnas en stalen scheen- en dijplaten beschermden zijn ligchaam tegen een vijandelijk wapen; op het hoofd droeg hij een zwart fluweelen mutsje, waarvan eene bloedroode veder nederdaalde. Bij zijn binnentreden sloeg hij de armen kruiselings over de borst en lachtte spottend tegen den wanhopigen jongeling.

« Geus!" sprak hij, op helschen toon, « gij komt om Alva te vermoorden! Dat is een edelmoedig werk, waarlijk! Denkt gij dwaas, dat de reus zich door een dwerg laat vangen? Verachting en medelijden zou uwe belooning zijn, indien men niet voor onzinnigen moest op zijne hoede wezen. Kom, steek mij nu het staal onder de kin! Waarom aarzelt gij, moordenaar! stoot forsch toe, geus! Alva staat voor u!"

Alfred stikte bijna van woede; de dolk die hij in de hand klemde werd warm door de wringing zijner vuist.

« Dwingeland!" riep hij, « verachting verdient gij zelf. Wat lijden, wat bittere folteringen hebt gij de Nederlanders niet berokkend, bloedhond! Denkt gij niet dat God mij beloonen en u straffen zal, laffe Spanjaard. Rekening zult gij geven van het bloed van Egmond en Hoorne, — en mijn broeder Norbert, die gij vermoord hebt, zal bij God mijne wraak eischen!"

Een glimlach was des hertogs antwoord. Hij nam eene roede die aan den muur hing, gaf den jongeling daarmede een' fellen slag in het aangezigt en sprak: « Voort bedelaar! Zoo behandeld men in Spanje de landloopers en deugnieten!"

De jonge Geus ontstak bij dezen ondragelijken hoon in uitzinnige razernij. De springveren kraakten onder zijn geweld; schuimend bloed kwam hem overvloedig uit den mond. De vloer scheen den stoel te moeten loslaten; nogthans kon de ongelukkige jongeling zich niet verroeren. Terwijl hij aldus bezig was en den hertog vervloekte, viel hem eensklaps iets te binnen; een vergenoegden glimlach liep over zijn gelaat. Hij stak zijn hand met een' blijden schreeuw in zijn wambuis en haalde het vergeten pistool te voorschijn.

« Ha!" riep hij, « nu eindigt uwe lastertaal! Ziet gij, bloedhond, — ziet gij dit wapen? Gij kunt mij niet ontsnappen Spanjaard! ik ben een ervaren schutter. Nu lach ik, — en gij verbleekt! — Ha!"

De jongeling hield de tromp van zijn pistool op Alva's gelaat gerigt, en lachtte met wellust bij het zien van de vrees zijns vijands. Na eenige oogenblikken wendde hij de oogen hemelwaarts en riep:

« Dank zij u, o God mijner vaderen! dat ik mijn land en het bloed mijns broeders wreken moge. Sterf, wangedrocht."

De kogel vloog tegen het harnas van den hertog, zoodat deze, door den slag bedwelmd, tegen den muur moest leunen.

Bij het hooren van het schot kwamen de lijfwachten en hovelingen van alle zijden toeloopen. Degens, zwaarden, hellebaarden, pieken, vuurroeden en ander wapentuig omringde den hertog, die zoo wonderbaar aan een' welverdienden dood ontsnapt was.

Lang worstelde de jonge Antwerpenaar met zijne vijanden, eer men hem ontwapend en geboeid had.

—

Klonk er op dit oogenblik geene geheime stem in het oor zijns vaders, die hem zeide dat zijn edel kind den beul ten prooi was?

Was er ook geene geheime stem in het hart van Maria, die zeide, dat het jeugdig en sierlijk hoofd haars minnaars op het schavot vallen moest?

III.

Op het einde der maand November, zijnde St. Andriesdag, stond voor het stadhuis te Brussel een schavot opgerigt. Ruiters met uitgetogen zwaarden omringden hetzelve en duizende bedrukte burgers overdekten de markt. Diepe droefheid en bange nieuwsgierigheid vervulden de harten.

De roode bloeddoek hing als een schandvlek uit een der vensters van het stadhuis; in de andere vensters stonden regters, hovelingen en Spanjaarden. Onder de laatsten kon men den Hertog van Alva kennen aan zijne valsche oogen en aan het gulden vlies dat hem op de borst hing. Hij glinsterde van goud en edelgesteenten. Een harnas met drijfwerk en zilver versierd dekte zijn zwaar ligchaam; zijne handen blonken van juweelen ringen en rustten statig op de leuning van eenen kostbaren armstoel.

Daar zat hij, de dwingeland, als koning en heer der Belgen! Niets kon zijn gemoed roeren; noch de duizende oogen die smeekend op hem gerigt waren, noch de wraakdoopende blikken dergenen die hem stout en manhaftig durfden aanzien.

De landaard der menigte was gemakkelijk te erkennen. Hier zag men de zwarte haren en zwarte oogen der Luikenaars en Ardenners; daar de blonde haren en blaauwe oogen der Noorderkinderen; ginds nog die, welke door de lucht der zee of der velden bruin gezengd waren. Maar hetgeen de bewondering der toeschouwers wekte was een jongeling, met zulk een bekoorlijk en fraai gelaat, dat hij eer een engel dan een sterveling scheen te zijn. Zijne lichtbruine wang was zoo edel en zwierig door donkerheid afgeteekend; zijne lange wimpers dekten zulk eenen zwarten en doordringbaren oogappel, zijne uitdrukking was zoo verleidend, — dat men niet zeggen kon of het een jongeling of meisje was. Geen der omstanders kende hem, die onder eenen groven mantel zulk een fijn ligchaam en zulke zachte vormen verborg en met zulk klein voetje de steenen drukte. De vreemdeling was Maria van der Marck.

Men wachtte lang. Een geheel uur was verloopen sedert dat het volk zich op de markt had verzameld, toen op eens een dof geruisch onder de menigte rondliep.

« Daar komt hij!" riep men; en aller oogen waren op de straat gerigt, langs welke de veroordeelde naderde.

Te midden van een hoop soldaten, met hellebaarden en vuurroeden, kon men den ongelukkigen Alfred met gebukten hoofde zien voortgaan. Zijne handen waren op den rug gebonden, zijne haren waren afgesneden en zijne gansche kleeding bestond uit zwart fluweel. Met langzamen tred beklom hij het bloedroode schavot.

« Hoe jong is hij!" zuchtte een burger, terwijl hij een mes in zijn zak opende.

« Hij is slechts twintig jaren oud," sprak een man die door de zon bruin gezengd was.

« Dat is te jong om te sterven!"

« Maar hij zal immers niet sterven?" riep een zwaarlijvige koopman.

« Niet sterven!" riepen eenige stemmen; « niet sterven! op welk wonder hoopt gij dan?"

« Er behoeft geen wonder, men zegt dat de Hertog hem genade zal verleenen."

« Genade?" vroeg de bruingezengde man. « Genade? hij, Alva! — Ja hij verleent genade, genade gelijk de steenrots die zich op een reiziger nederstort en hem verplettert; — hij verleent genade gelijk de bijl, die hakt maar niet hoort; gelijk de beul, die bloed vergieten moet. Ja, ja; want dit Spaansche wangedrocht is harder dan de rots, verachtelijker en laffer dan de beul en onverbiddelijker dan de moordbijl!"

De omstanders ontstelden op dit stout gezegde en zagen den spreker verwonderd aan. Zij konden niet begrijpen hoe iemand roekeloos genoeg kon zijn, om zulke vermetele woorden te uiten. Hij integendeel ging met spreken voort. Zijn oogen bliksemden in het rond, vloeken en verwenschingen tegen de Spanjaarden stroomden van zijne lippen. Het was gelukkig voor hem dat hij tusschen de menigte geen verrader aantrof en niet door de soldaten werd gehoord.

Maria had het voornemen gevormd om Alfred te wreken en zelfs den hertog te vermoorden. Om zich in dit bloedig ontwerp te versterken, wilde zij het hoofd van haren minnaar zien vallen, en had daarom heimelijk haar vader verlaten.

Alfred stond met den priester op het schavot, terwijl de beul, met de bijl in de hand, op zijn hoofd wachtte. Thans galmden drie bazuinklanken over de markt en eene droeve stilte heerschte onder het volk. De menigte luisterde naar de stem van den verkondiger, die het vonnis leesde, waarbij Alfred van Schoonhoven ter dood werd veroordeeld, ter zake van eenen aanslag op het leven des Hertogs.

Al de harten klopten onrustig, in aller oogen stonden tranen van medelijden, behalve in die van den bruingezengden man, die zijne vervloekingen gedurig voortzette. Nog eenmaal weergalmde het klinkend koper. Nu vervulde afgrijzen de harten der aanschouwers, want het slagtoffer maakte zich gereed tot het ondergaan zijner straf. Geen zucht rees uit de borst der verdrukte Belgen. Maria staarde onafgebroken Alfred aan en poogde zich aan hem kenbaar te maken; het was echter vruchteloos, wat moeite zij ook aanwendde.

Reeds was de ongelukkige jonker nedergeknield en sprak zijn laatste gebed uit, terwijl de beul zijne mouwen omhoog stroopte om te beter te kunnen hakken. Het gebed was geeindigd en Alfred wendde zich tot den beul om te zeggen dat hij gereed was; maar daar viel zijn blik op Maria. Zij verbleekten; de smart van het laatste afscheid stond op beider gelaatstrekken uitgedrukt. De eeuwigheid ging zich tusschen hen plaatsen. Zij besefsten het plegtige van dit verschrikkelijk oogenblik.

Tranen vloeiden langs hunne wangen.

Het was met Alfred gedaan. De beul greep de moordbijl met beide handen, zwaaide ze met kracht boven zijn hoofd, en . . . .

« Genade! genade!" huilde Maria, zoodat hare stem over de markt klonk.

« Genade! genade!" herhaalde het bange volk en de beul bleef bewegeloos staan, want hij verschrikte van dit gehuil.

« Hoera! Leve de geuzen!" schreeuwde eene donderende stem en aller oogen vestigden zich op den bruingezengden man. Hij opende zijn mantel, trok zijn linker hand van onder denzelve en zwaaide haar als een teeken boven zijn hoofd. Lange kromme nagels maakten hem kenbaar en honderd stemmen antwoordden:

« Lumei! Lumei!

« Leve de Geuzen!"

« Sla dood den uitlander!"

« Sla dood! sla dood!"

« Hoera! De Lange Nagel!"

Dolken, rapieren en lange messen blonken overal boven de menigte. Het was een verschrikkelijke uitbarsting van moordkreten, vloeken en verwenschingen.

« Moord! Moord!" huilde het volk en vlugtte ijlings door de straten. Spaansche ruiters renden tegen de menigte in en joegen onbarmhartig door hen heen; vele burgers worstelden tusschen de pooten der paarden of lagen verpletterd op den grond.

Ondertusschen werd er een teeken gegeven uit het venster waar Alva zat. De beul liet de moordbijl vallen en het zwierig hoofd van den jongen Belg rolde op het schavot; twee dikke stralen bloed sprongen uit den hals van het slagtoffer.

Maria drong door de pooten der paarden tot bij het schavot, klom er op, doopte haar regterhand in het rookende bloed van den jongeling en verdween met deze afgrijselijke vlek op hare fijne vingers. Niemand dan de beul had deze daad opgemerkt.

—

Des avonds was alles doodstil; maar de steenen der markt waren rood van bloed; hier en daar lag nog een lijk, dat afgrijselijk door de hoeven der paarden was verpletterd. De beulsknechten waren bezig de dode ligchamen op sleden te laden.

« Onze genadige heer heeft bevolen dat deze lijken op de vilderij moeten gebragt worden," sprak de scherpregter, terwijl men het laatste ligchaam op de slede wierp.

Toen men hiermede gereed was, ging de beul verschrikt en ontzet naar huis.

Hij kon het onbegrijpelijk verschijnsel dat hij op het schavot gezien had niet vergeten. Dit geheim en zonderling schepsel, dat man noch vrouw scheen, en hem met zulke toornige blikken had aangestaard, zweefde hem steeds dreigend voor oogen. Hij dacht dat Gods wraakengel het bloed van Alfred als eene getuigenis tegen hem was komen halen. Twee dagen later stierf hij, door de gruwzaamste gezigten gefolterd.

Wat deed Maria met dat bloed?

Zij veegde het op eenen dolk en stootte denzelven in vijftig Spaansche harten, bij de inneming van den Briel en te Gorinchem.

Eindelijk trof haar een' kogel; haar laatste woord was vaderland! en hare manhaftige ziel rees op tot God.

ALLERLEI.

Het menschelijk geluk is even als een raket of vuurbol; het schittert zoo prachtig en blinkt zoo heerlijk, en stijgt hooger en hooger, zoodat men denkt, dat het den hemel bereikt; plotseling echter gaat het uit, en alles is donker en treurig.

Die steeds over zich zelven te vreden is, is het dikwijls niet met anderen, en zelden zijn het anderen met hem.

Men is trotsch op het bezit van eene klok, en toch is er niets op deze wereld, wat ons meer moet verontrusten.

CORRESPONDENTIE.

De derde zamenspraak van Meijer en Jacob in ons volgend No.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 12. October. Sedert den 10. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Christine, H. Beekman, Riga, lijnzaad; Alwina; W. Booth, Guernseij, Olijmph; T. Roaal, Chorbijrij, beide stukgoed.

Voor Gend bestemd:

Maria; J. H. Schiffer, Petersburg, potasch.

Naar zee.

Van Vlissingen gezeild:

Dauntless, E. Steward, Liverpool, ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.